

Skib? Vi have diskuteret meget om denne Sag (Afbrydelse). Ja, mine Herrer, denne lille Bog her indeholder alle de smukke og velvalgte Ord, der ere talte om Forsvarsspørgsmaalet fra 1874 — 75 til Dato; den indeholder slet ikke Andet. Vi have diskuteret Befæstningslovsforslagene; men heller ikke om dette Spørgsmaal ere vi komne til Forstaaelse. Vi have ikke skabt nye Befæstningsanlæg; vi have kun Søforterne, og dem have vi ikke bevilget Midler til at sætte i brugbar Stand. Det er Situationen for Diebliffet. De Herrer have altsaa villet skabe en Flaade, som kunde være i Stand til at værne om os; men det er ikke blevet til Noget, og Befæstningsanlægene have vi heller ikke faaet. Er der da Noget som helst, hvorpaa vi kunne lægge Bægt for Diebliffet undtagen netop paa Hæren? Og naar Spørgsmaalet stiller sig saaledes, at det er nødvendigt at lægge Accenten paa dette Punkt, saa er det jo en Selvfølge, som jeg tillod mig at bemærke før, at det kommer an paa at bevare det Bestaaende og kun at afhjælpe det Bestaaendes Mangler, men ikke at skabe en ny Tilstand, fordi vi ikke vide, om der levnes os No i Overgangstiden, eller om denne vil medføre en Krig eller Forhold, under hvilke det er nødvendigt at bruge det Forsvar, som vi have. Derfor gaar det ikke an at kompromittere det Bestaaende ved at skabe noget Nyt. Det er denne Anskuelse, som har været den ledende for mig, og det har forekommet mig at være min Pligt at udtale den, thi jeg ser ikke, at der er nogen Mulighed for, at den Dagsorden, som er indbragt fra Flertallets Side, og som selvfølgelig vil blive vedtagen, kan føre til en Revision i denne Samling. Jeg tror ikke paa Muligheden deraf; men jeg havde troet paa Muligheden af, at vi ved en Forhandling, ved en virkelig Forhandling om Sagen, kunde komme til en Forstaaelse i Betragtning af Situationens Alvor. Jeg tror dog ikke, de Herrer kunne være blinde for, hvorledes Forholdene ere ubadtil. (Stemmer: Na! Na!). Jeg nævner dette ikke her, fordi — om jeg maa bruge det Udtryk — jeg vil male Fanden paa Bæggen. Jeg tror, det er usømmeligt at fremmane den Slags Billeber. Men er der mange af de Herrer, der have den Overbevisning, at der er Fred og ingen Fare, og at Danmark trygt kan gjøre, hvad det vil, og at Tingen vil gjøre det Noget, saa er der ganske vist ogsaa blandt Flertallet — det er min Tro — alvorlige Mænd, som alvorlig se paa den Fare, der muligvis kan komme. Og nu, hvad er det, de Herrer ville, hvis deres Omste blev opfyldt, hvis vi fik en anden Regjering, der bragte det frem, som de anse for rigtig, det Forslag, som vi have behandlet gjentagne Gange. Afset fra, at det vil fremkalde en fuldstændig ny Tilstand, som fuldstændig det Bestaaende, saa har det desuden den Feil, at det ikke har kunnet staa sin Brøde noget Sted i Ber-

den (Modsigelse). Har Folkbevæbningen Historiens Vidnesbyrd for sig? Vidner ikke den seneste Tid netop imod Militzhære? (Stemmer: Nei! Nei!) De Herrer vide det vel bedre. Serberne vare vel ingen Militzhære? Serbernes Hær kæmpede paa egen Odelgrund, egen Jordbund, og have vi da Lov til at betvivle, at enhver Serber ogsaa gif med et levende Danneværk i Brystet saavel som vi? Gave vi Ret til at tro, at det danske Folk og den danske Nation er noget ganske Andet end alle andre Mennesker? Nei, vi ere ikke bedre, vi have maaste samme gode Egenskaber som Andre, men ogsaa samme mindre gode Egenskaber. Vi ere ikke mere fødte til at være Soldater end Andre. Militzhære hvile paa en gal Anskuelse, paa den nemlig, at man for at kæmpe paa egen Jordbund ikke behøver en forsvarlig Uddannelse, og at man kan taale mindre gode Førelere. Men have vi faaet nogen Dom i de senere Krige for, hvad der under disse er nødvendigt nu til Dags, saa er det netop dygtig Uddannelse og dygtige Førelere; men dette kan ikke skabes ad de Herrer's Vel. De Herrer have taget en Mand til Indtægt for deres Folkbevæbningsstanke, nemlig Oberst Eschering. Nu vel, Oberst Eschering har hængt i Skrift og i Tale for denne Løfte før 1848, før han blev Minister, og hængt derfor efter den Tid. Men da Oberst Eschering var Minister, hvad gjorde han saa? Har Oberst Eschering gjort noget Skridt for at bringe Folkbevæbningsstanden igennem? Alt hvad der skete under hans Ministerium var, at der den 26de Marts 1848 blev givet Tilladelse til, at der ved hvert Kompagni maatte optages 4 Frivillige, og den 31 Marts blev dette forøget til, at der ved hvert Kompagni maatte optages 6. Det var i Marts 1848. (Beteg: Det var under Krigen!) Det ærede Medlem siger, at det var under Krigen. Ja, naturligtvis er der en Fare ved midt under Krigen at skabe nye Tilstande, det indrømmer jeg. Men var ikke ogsaa dengang Folkbevæbningsstanden levende? Holdt man ikke overalt Møder og talte om Nødvendigheden af at iværksætte Folkbevæbningsstanden? Og hvad gjorde saa Eschering? Han udstedte den 7de April 1848 en Instruks for de Officerer, som vare fordelte omkring i Distrikterne for at organisere Folkbevæbningen, og det første Punkt i denne Instruks hedder: „Formaalet for denne Foranstaltning, hvilket ikke bør tabes af Sigte, er mere at berolige den stærke Spænding af krigersk Rationisme, som er båret af Tidsomstændighederne, end at forøge den.“ — Det var altsaa Troen paa Folkbevæbnings Nytte, og dette var Troen paa Frivillighedens Nytte! Det lykkedes nu virkelig ogsaa de Officerer, som bleve sendte ud, at dæmpe Sagen saa fuldstændig, at man senere ikke mærkede noget Syndebilag til den. Der blev vel oprettet nogle enkelte Fristopper, men jeg spørger: Hvor vare Fristopperne efter 1848, og hvor var Begjæringen? Det var Al-